

SPORT

COLUMN

HANS VANDEWEGHE

© Michael Sohn/ap

MAAKBAARHEID

HET KOMT ER ALS
KLEIN LAND OP
AAN ALTIJD EN
OVERAL IN DE
SPORT OP ZOEK
TE GAAN NAAR
DE WINST DIE
NOG VOOR
HET RAPEN LIGT

Geen medailles, maar wel vierde, vijfde en zesde. In traditiesporten nog wel. Wie had het zien aankomen dat we een wintersportland zouden worden, uitgerekend in een winter die er geen is? Sinds de Tweede Wereldoorlog – in bijna zeventig jaar – heeft België amper twee medailles behaald op de winterspelen, allebei in 1948 in Sankt Moritz. In het kunstschaatsen wonnen toen Micheline Lannoy en Pierre Baugniet goud en in het bobsleeën met vier won de bijzondere multi-atleet Max Houben op 49-jarige leeftijd zilver. En daarmee was het feest voorbij.

Ik vergeet hier even bewust het brons van Bart Veldkamp in 1998 omdat hij een Nederlander is die om opportunistische redenen een Belgische identiteitskaart nam. Veldkamp kwam alvast niet uit het Belgische sportsysteem. Hij maakte eerder gebruik van de afwezigheid van een Belgisch sportsysteem (en vooral van talent) om zijn ding te doen. Waarvoor ook hulde, en er toch even bij zeggen dat Veldkamp vijf olympische selecties op zijn naam heeft staan, waarvan drie voor België.

Zijn we na 1948 nog in de buurt geweest van medailles met in België geboren Belgen? Eigenlijk niet, op shorttrack na. Wij Belgen waren daar in het begin heel erg

goed in en stonden mee aan de wieg van de internationalisering. Zodra de sport op het olympisch programma was ingeburgerd, zijn de grote landen zich beginnen interesseren voor Circus Korte Baan en was voor ons de kous af. Nederland won op deze Spelen wel een shorttrack-medaille. Erger nog: op de 1.500 meter lange baan bij de vrouwen won een meisje dat een dag eerder drie keer in één dag een 1.500 meter shorttrack had afgelapt en in de finale vierde was geworden. Toen Jorien Ter Mors 24 uur later op de 400 meter-baan vóór slokop Irene Wüst was geëindigd, verklaarde ze in al haar naïviteit dat ze liever shorttrack-goud had gewonnen. Bij onze noorderburen brak net geen burgeroorlog uit.

Ook in Sotsji was er weer geen wintermedaille voor België, maar toch zijn dit succesvolle Spelen geworden. De enige echte tenvaller was de felgehypete

snowboarder Seppe Smits, die brute pech had met de jury. Wel vreemd dat zijn coach niet op voorhand kon inschatten welke kunstjes de jury dan wel graag had willen zien. Daartegenover ben je met jurysporten als klein land bijna altijd het haasje, vraag dat maar aan Kevin Van der Perren. Hij heeft in Jo-

rik Hendrickx een opvolger. Als die zijn gratie zou kunnen koppelen aan een paar viervoudige sprongen, komt ook hij in de buurt van medailles. Op voorwaarde dat de jury hem graag ziet.

Bart Swings is hopelijk een blijver op het langebaanschaatsen. Maar het is lang niet zeker of het langebaanschaatsen een Belgische blijver is, zonder één lange baan in dit land.

Dit zou een van de meest prioritaire infrastructuurdossiers moeten zijn voor de Vlaamse overheid. We kunnen verdorie de skeeleraars bij bosjes van de bomen plukken en als de helft daarvan, zo-

als Swings, een winter- en zomerprogramma zouden rijden, worden we in geen tijd een schaatsnatie.

Die kans mogen we niet laten liggen. Ondanks de stortvloed aan Nederlandse medailles blijft dat schaatsen de meest internationale en een van de meest eerlijke en echte sporten op het winterprogramma. Het staat in elk geval ver af van het Cirque du Soleil on Ice in andere disciplines waarvan de namen mij even niet te binnen schieten.

En dan de Belgian Bullets. Het helpt om een beetje prettig gestoord te zijn om te bobben en op het eerste gezicht lijkt het ook geen kunst om je met doodsverachting van die gladde glijbaan te storten, maar het blijft verdomd knap wat die Belgische vrouwen in goed zes jaar hebben gepresteerd. Ze waren innovatief, onbevreesd, investeerden en creëerden zelfs interne concurrentie: hét recept voor progressie.

Het bobsleeeverhaal toont vooral aan hoe het er als klein land altijd en overal op aan komt op zoek te gaan naar de winst die nog voor het rapen ligt. In de traditiesporten lijkt dat iets moeilijker dan in de nieuwe sporten, maar overal liggen kansen. Dat is dé les van deze winterspelen van Sotsji: de maakbaarheid van het succes.